

Sonetul frunzelor de-apoi.

Daniel Vișan-Dimitriu

Atâtea frunze mor și cad,
Când mai abrupt, când mai ușor,
Pe un covor înșelător,
Un Styx al lor, un fel de vad.

Sunt smulse dintr-un ultim vis
Cu mângâierea din apus,
A brizei care le-a sedus
Iar azi le poartă spre abis.

Și cad, și cad, deja s-au strâns
Atât de multe, curg puhoi
Pe fluviul vechi de frunze noi,

Și curg din arbori ca un plâns,
Lăsându-i triști, lăsându-i goi,
Spre lumea frunzelor de-apoi.